

Căn Vân Khánh

Ngày kín

Phố xá cũng giống như bản nhạc đầy thanh âm cuồng loạn, dịu dàng và hãi sợ. Khi đập vào mắt tôi là những công viên xanh ngắt, những toà nhà cao ngất, những khách sạn muôn vạn sắc màu. Tôi hình dung anh trong đó. Và nhận ra phố xá, đối với mình không phải là một nơi trú ẩn an toàn và tin cậy. Tôi đi gặp một người đàn ông, chính xác hơn là một chàng trai không phải chồng mình.

Tôi mở mắt, thấy cả một quầng sáng xanh xao và buồn bã toả ra từ bốn phía, một cơn đau giằng xé từ phía bụng thốc lên cũng khó tả như cơn buồn nôn quặn thắt đêm qua hãy còn chờ trực nơi cổ họng. Tôi rùng mình vì ướt đẫm ở phía dưới. Máu ri rỉ chảy ra, thấm ướt và loang cả một vạt váy. Thì ra quầng sáng xanh xao ấy là những tia nắng buổi bình minh hắt qua ô cửa sổ trong một ngày sắp tới nhưng khi vừa mở mắt, tôi đã thấy nó giống như ảo ảnh của nỗi buồn từ những ngày qua tưởng chừng đã tan loãng vào đêm nhưng vẫn còn đọng lại. Tắm chần bên cạnh tôi được gấp lại một cách cẩn thận, nó vuông vắn hơn mức độ cho phép, báo hiệu là anh đã đi rồi.

Tôi có thể tưởng tượng là anh rón rén ra sao, để tránh tôi thức giấc. Dường như anh chuẩn bị mọi thứ rất lẹ làng, đến nỗi tôi không hề hay biết. Anh tự mình pha cà phê, tự mình là quần áo, (cũng có thể anh không là quần áo), tự mình thắt cà vạt. Và đi khỏi nhà. Để anh không phải nói với tôi, dẫu chỉ một từ.

Ngày cuối cùng anh nói chuyện với tôi, đó là câu: " Đừng nấu cơm chiều cho anh nữa. Mất công! ". Tôi nhớ mồn một giọng điệu của anh, không hẳn là xót xa cho tôi mỗi lần phải lao vào nấu nướng những món ăn anh yêu thích một cách say sưa rồi chờ đợi đến là người vì đôi khi anh không về và cũng không biết chính xác lúc nào anh về vì điện thoại của anh luôn tắt khi tôi gọi.

Lúc ấy, tôi chỉ biết nhìn anh, chờ đợi.

Bắt đầu từ mấy tuần rồi nhỉ, ba hay bốn tuần? Anh chỉ trở về vào lúc đêm khuya rồi ra đi vào lúc sáng sớm?. Bắt đầu từ khi nào tôi chai lì với cảm giác cô đơn lạc lõng này? Tôi không buồn nhớ nữa. Tôi nghiêng người và quay lưng lại bức tường trắng tinh , căng mắt nhìn vết lõm dài trên tấm nệm bên cạnh mình. Thân thể anh, dường như còn hơi ấm phảng phất. Tôi quờ tay xuống, vuốt đi vuốt lại vết lõm ấy cho phẳng phiu, rồi gục đầu xuống gối. Cứ thế, tôi đổ ập xuống trong sự trống trải, hoang mang bao phủ như một lớp sương mờ đục lạnh lẽo và u tối.

Sự cô đơn lẫn át tôi hơn cả cơn đau thể xác.

Tôi muốn ngủ. Giấc ngủ đối với tôi là một cái chết ngắn. Chết xong rồi lại muốn chết thêm lần nữa, anh sẽ không ngờ rằng một ngày của tôi lại gắn với chiếc giường này. Nhưng, liệu có cần thiết không? Với sự ngờ đó. Khi mà anh đã chán vợ đến mức chẳng thiết tha gì nữa.

Cơn đau tiếp tục nhói lên, tôi nằm sõng xoài và kinh hãi khi tưởng tượng rằng mình đang sống một đời sống thực vật. Sự kinh hãi ấy khiến tôi nghiêng rằng, lấy hết sức bật dậy, chạy thực mạng vào nhà tắm. Tôi lục lọi băng vệ sinh và thay váy. Một chiếc váy mỏng tang tôi đã mặc nó trong đêm tân hôn. Khi soi gương với bộ dạng tử tế hơn, tôi mới nhận ra mình đang chìm đi, như một người tự dìm mình vào bể nước.

Người ta có thể tìm quên nỗi buồn bằng rất nhiều cách. Vừa là tôi. Một người đàn bà son trẻ và nhàn rồi biết mấy.

Tôi đi ra phố. Phố xá cũng giống như bản nhạc đầy thanh âm cuồng loạn, dịu dàng và hãi sợ. Khi đập vào mắt tôi là những công viên xanh ngắt, những toà nhà cao ngất, những khách sạn muôn vạn sắc màu. Tôi hình dung anh trong đó. Và nhận ra phố xá, đối với mình không phải là một nơi trú ẩn an toàn và tin cậy. Tôi đi gặp một người đàn ông, chính xác hơn là một chàng trai không phải chồng mình.

Một hoạ sỹ trẻ.

“ Anh biết rằng, thế nào em cũng đến”. Hai tiếng anh, em nghe đến là kinh tửm. Anh ta kém mình gần chục tuổi. Tôi dường như là lầm bầm một mình. Căn phòng màu xanh, tất thảy đều xanh lá cây khiến tôi như trôi đi trong khu rừng rậm rạp nhiều cây xanh nhưng u buồn ảo não. Tôi cởi giầy, nửa nằm nửa ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo. Khiến anh ta trở nên ngượng ngập và đầy thèm khát trong ánh mắt.

“Anh biết rằng, cuối cùng, em đã nhận ra anh mới là tuyệt vời”. Anh ta bắt đầu mơn trớn tóc tôi, những lọn tóc đen nhánh buồn tênh. Những lọn tóc mà chồng tôi từng vò nhàu nó trong bao đêm , bằng môi, bằng mắt và bằng những khuỷu tay. Tôi nhắm chặt mắt lại, tê dại bởi ý nghĩ về anh, chứ không phải hơi ấm toả ra từ thân thể xa lạ kia đang ám chặt vào tôi. Hình như tôi đã rên lên vì chán nản. Thay vì sung sướng. Khi tôi nhoài người ra, kéo lại váy áo, xỏ giầy và lạnh nhạt bước qua cánh cửa. Để lại đằng sau một khuôn mặt trì độn , vêu vao vì tức tối .

Người đàn bà khác người đàn ông ở chỗ, họ chỉ hiển dăng khi họ yêu. Cho dù có cô đơn đến đâu, cũng không thể khoả lấp bằng thân xác một kẻ nào.

Hơn bao giờ hết , tôi đã nhận ra điều đó.

Đêm nay, tôi quyết tâm đợi chờ anh, trong sự giam hãm chính mình.

Thật không gì đau buồn bằng việc suốt cuộc đời người ta phải sống bằng sự cố gắng. Tôi đi ra đi vào căn phòng rộng rãi hoang mang, nhìn đồng hồ và độc thoại .Tôi muốn nói với anh nhiều, nhiều lắm. Tôi cần phải nói. Tôi sẽ nói. "Anh đi đâu thế?". " Anh đi đâu mà đi cả ngày thế?". Để rồi xem, anh sẽ nói gì với tôi. Để rồi xem. Cho dù có thể anh sẽ trở mặt ra, hoặc cười khanh khách trước sự trơ trẽn ấy.

Thời gian trôi đi chậm rãi, khiến tôi muốn đốt cháy nó bằng giấc ngủ. Khi mà, kim giờ đã chỉ đến số 12. Tôi nằm xuống, và thực sự, giấc ngủ đã lại đến với tôi ngoài ý muốn . Cho đến khi tôi tỉnh giấc sau cơn mộng mị, tôi đã nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương và thù hận hiện hữu ngay bên cạnh. Anh đang thức. Một tay anh cầm thuốc lá, một tay anh cầm điện thoại, hí hoáy và say mê nhắn tin. Tôi không cự quậy, dù tôi bừng tỉnh. Tôi quan sát anh từng tí một, tôi nhìn lúm đồng tiền trên má anh hõm sâu khi anh nhếch môi cười mãn nguyện sau mỗi lần cái điện thoại rung lên. Và bởi vì bóng tối nên anh không biết, tôi đã thức.

Tôi gặm nhấm cảm giác nhìn anh một cách cay nghiệt và thoả mãn. Cảm giác ấy cũng giống như ánh mắt người thợ săn trong khoảnh khắc ngắm nghía một con mồi đẹp đẽ mà không thể nhả đạn. Nhưng ngay cả lúc này, tại sao tôi vẫn thấy mình ảm Ứt hơn vì khát khao anh. Điều này tôi không sao cắt nghĩa, với bất kỳ người đàn bà nào,

tôi tin, trong chu kỳ cố định mỗi tháng của mình, trước sau họ cũng có những xúc cảm giống như tôi. ánh mắt tôi dừng lâu hơn ở những ngón tay anh. Mỗi lần yêu anh, tôi thường ngậm chúng thật lâu và có khi cắn mạnh, tôi luôn sung sướng khi làm anh kêu lên vì đau đớn. Và ngược lại.

Anh trở mình.

Tôi nhắm nghiền mắt, xoay lưng, sợ hãi như bị bắt quả tang. Tôi cảm thấy tay anh trên lưng tôi, xoa nhẹ, vỗ về. Thì ra hàng đêm, anh vẫn đung vào tôi, với cái kiểu dỗ dành một đứa trẻ con à ơi hãy ngủ cho ngoan, mà tuyệt nhiên không có chút thèm thuồng. Tôi chợt nghĩ nếu lúc này mình mở to mắt, nhìn anh, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Chuyện gì nhỉ?

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín...Tôi đếm để thi gan với chính mình, rồi chưa kịp mở mắt, chưa kịp kêu gào lên, thì anh đã tắt phụt ngọn đèn ngủ. Sau phút giây chờ người vì tuyệt vọng, tôi hốt hoảng xoay ngang xoay ngửa tìm lại thứ ánh sáng ban nãy, nhưng bất lực làm sao khi màn đêm trong nháy mắt như một tấm lụa tối phủ lên mọi vật, choàng kín thân thể anh, đen kịt. Chỉ còn tiếng ngáy của anh vang lên đều đều giữa không gian tĩnh mịch. Chỉ còn nước mắt đầm đìa trên má tôi, vón lại thành những cục nấc nghẹn ứ nơi cuống phổi mà không thể nào phát ra thành tiếng.

Nguồn: TTVNO.org
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 28 tháng 5 năm 2007